

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ex Illvstrissimo Cardinali Bellarmino Epitome
Controuersiarum Omnium huius Aeui
Lvthero-Calvinisticarvm Sub diuersis Titulis bis
Quadripertitis digestarum**

Coppenstein, Johann Andreas

Mogvntiae, 1624

XCVII [i. e. XCVIII]. Ecquae sint argumenta negantium Ius Confeßionis
diuinum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-11726

AD III. *Fidelis & iustus, respicit promissum Dei istud: Quorum remiseritis, &c.* At hoc factum hominibus est: ergo & hic si confiteamur homini Sacerdoti, sc. Confessione Sacramentali.

QVÆSTIO XCVIII.

Ecquæ sint argumenta Ius Confessionis diuinum negantium?

CALVINVS Inſt. l. 3. c. 4. §. 7. Confessionis *vetustissimū vsum esse fatemur: sed quam facile possumus euincere, fuisse liberum. Certè nullam statam de ea fuisse legem ante Innocentii III. tempora, eorum quoq, Annales testantur.* 2. Idem ibid. *Constat fuisse politicam disciplinam ab Episcopis institutam: non legem à Christo, aut Apostolis positam: Exemplo Nectarii Episcopi Constantinopolitani ab eo deprauati, docere nititur; qui ob confitentis famellæ consuetudinem cum Diacono, Confessionem abrogauit. Silex Dei erat auricularis Confessio, qui ausus esset Nectarius eam refigere?* 3. Chrys. hom. 2. in Plā. 50. *Peccata tua dicito, ut deleas illa. Si confunderis alicui dicere, quæ peccasti: dicito quotidie ea in anima tua. Non dico, ut confitearis consensu tuo, qui exprobrer: dicito Deo, qui curat ea.* 4. Ibid. §. 9. *Delicta quis intelligit Pl. 18. & Pl. 37. Iniquitates meæ supergressæ sunt caput meum. Quis suorum peccatorum nunc supputatiōem cogitet, ubi Dauidem videt suorum numerum inire non posse?* 5. Ibid. §. 18. *Qui remissionem à Christo obtinuisse leguntur, non leguntur in aurem Sacrificuli confesi, quia Confessarii non erant. Et multis postea sæculis inaudita fuit hac Confessio. Ergo Quoties ingemuerit peccator, omnium iniquitatum eius non recordabor. Huic verbo qui audet aliquid adicere, non peccata legat, sed Domini misericordiam.*

6. LUTHERANVS Kemnitius par. 2. Exam. pag. 976. *Sicut misit me Pater, Ioan. 20. & ego mitto vos. At ipse ad Generalem Confessionem, ore, vel signis expressam, absolutionem impertiebat; non singulorum peccatorum enumerationem exigebat.* 7. Ibid. pag. 1007. *Confessio Publica mutata est ab Episcopo in priuatam, tempore De-*

cii. Postea tempore Nectarii, Priuata est abrogata: ergo neutra necessaria est iure diuino. &c.

AVTOR. DICO AD I. Christus Confessionem lege sancierat: ut nil opus esset vlli Concilio sancire: solum Concilia prisca determinarunt tempus. Cetera mentitur Calvinus.

AD II. Cuique Ecclesiæ vnus præponebatur Pœnitentiarius, orto more post exortos Nouatianos, negantes grauiora peccata dimitti: Is notoria peccata publicabat populo, ut pro eo Deum cōprecarentur; occulta, seruabat in secreto. Peccatrix autem illa imprudens & hoc peccatum cum Diacono publicabat ipsa. Ideo Nectarius abrogauit omnem publicam Pœnitentiam, saluā Confessione secretā.

AD III. S. Chrysostomus, Nectarii successor, abrogatam pœnitentiam publicam carpit sapius; priuatam nunquā. Et ibi loquitur de publica: nam ad priuatam non sequitur exprobratio. Deinde, quod peccatum dicitur in priuata, id Deo dicitur. Itaque priuatam suadet; dissuadet publicam.

AD IV. Enumeratio solum requiritur moraliter diligens de mortalibus; non exacta. Nam & Deo soli enumerare omnia cui possibile?

AD V. Quo tempore Christus autoritativè peccata remittebat; Sacramenta nondum instituerat: itaque ut sine baptismo, sic & sine Eucharistia iustificabat solā voce aut voluntate. Et ipse Calvinus ait, Confessionis equidem *Vetustissimū esse Vsum fatemur: quomodo igitur multis inauditum sæculis? Proinde semper ita fuit, ut, qui verè ingemuerit, etiam mediæ veniæ desiderarit at vsurparit: quod Christianis est Confessio.*

AD VI. Kemnitii. Sicut hic non dicit similitudinem in omnibus; alioquin etiam vti Sacramentis non eguissent Apostoli magis, quam Dominus. Missus igitur Christus est ut Filius; Apostoli ut Ministri; ad eundem vtrique Finem, non Modum in omnibus.

AD VII. Adeo fallum est, ut Episcopi tunc eam appendicem de publica Confessione adiecerint ad S. Canonem priuatæ: teste Socrate. Quodque permansit testatur calus sub Nectario postea factus: post quem accidit publicæ Confessionis abrogatio, non priuatæ. Quot in vno mendacia Kemnitii.

DE SATISFACTIONE ANNOTATIO.

1. CUM Satisfactio sit compensatio iniuriæ factæ læso; differt ab Restitutione, quæ Rerum; illa Actionum æqualitatem restituit: eo quod hæc Damnum in re factum; illa Iniuriæ actione illatam respiciat. Deo autem inferri damnum nequit; iniuria potest: ideo Satisfactio ei, non Restitutio præstanda est ex Iustitia.

2. IUSTITIA verò actionis duplex est: Absoluta & perfecta; quæ tantum redditur honoris, quanta fuit læsio. Imperfecta seu conditionata cum pacto, quæ redditur, quantum læsus paciscitur. Iam cum Deum inter & hominem esse æqualitas non possit; solum conditionata cum iustitia fit læso Deo satis, aliquā intercedente Donatione, & Acceptatione Dei.

3. SATISFACTORIA COMPENSATIO conditionata respicit Inæqualitatem Iustitiæ, & Amicitia læsa factam, D. Thom. 4. q. 1. art. 3. Hinc aliquando vna actio satis facit Amicitia læsæ ad Reconciliationem;

sed non Iustitiæ pacis. Iam peccator pro læsa Amicitia Deo satisfacere non potest: quia Satisfactio Deo præsupponit Acceptationem Dei gratuitam; hæc, Amicitiam Dei. Dein, Satisfactio fit ad aliqualem æqualitatem: at læsi infinitas & lædentis vilitas finita, nullam habere proportionem possunt: proinde nec Amicitia satisfactionem læsæ.

Hinc necesse, ut in satisfaciente expa-cto insit aliquod principium satisfactionis, simile Deo infinite bono; & hoc est Sp. Sancti gratia inhabitans in poenitente. Hæc autem est merè gratuita Donatio Dei. Ex hac opus satisfactorium valet expa-cto Dei; Sic Volentis placari. Hinc axioma Theologicum manat: Satisfactio non offertur Deo, nec exigitur ab hominibus pro Culpa, sed ab hac Deum nos iustificat gratis, id est, eam condonat. Amicitiamque suam reddit. Et post hanc receptam gratis homo potest satisfacere. Quod negant hæretici.

QVÆSTIO XCIX.

An remissa culpa maneat subinde pœna lucenda debitum?

LUTHERVS in Assert. art. 5. affirmat; & cum eo p' eo que Lutherani Nobiscum.

IDEM concione de indulgentiis anno 1518. negat: & cum eo CALVINVS Inst. 1. 3. c. 4. § 31. ait, Deum non exigere pœnas peccati; sed castigare solum paternè ad profectum nostrum.

SVADET Calvinus ita. 1. Chrys. hom. de Poenit. Deus propter hoc imponit nobis pœnam: non de peccatis sumens supplicium: sed ad futura nos corrigens. Itaq; flagella sunt Paternæ correctiones, non Iudicis ultiones. 2. Aug. 1. 2. de pecc. meritis. Mors est nonnquam exercitatio virtutis; et si ordinatè sit pœna peccati originalis.

AV-